

**HENRY VAN
DE VELDE
AWARDS 17**

**SPECIAL
AWARDS**

1-12

13-22

23-32

**LIFETIME
ACHIEVEMENT
COMPANY
YOUNG TALENT**

LIFETIME ACHIEVEMENT

BART LENS

LIFETIME ACHIEVEMENT AWARD

De honorering van een ontwerper of ontwerpstudio die minstens 30 jaar actief is en op economisch, maatschappelijk en/of cultureel vlak nationaal, maar zeker ook internationaal, impact gehad heeft met zijn/haar designactiviteiten.

This award honours a designer or design studio which has operated for at least 30 years and has had a national, and certainly international, impact at the economic, social and/or cultural level as a result of his/her/its design activities. The task of selecting a winner is reserved for the members of the Jury.

De opleiding van architecten is gericht op een breed spectrum, op het ontwerpen dat meer moet zijn dan het louter bedenken van gebouwen. De drang om een grote impact te hebben op de leefomgeving is de drijfveer om meubilair, keukens, tapijten, lampen en nog meer objecten te ontwerpen waarmee wij ons omringen. Charles en Ray Eames kennen wij als meubelontwerpers maar in hun oeuvre zijn gebouwen, expositieconcepten en zelfs kortfilms even belangrijk. Ook bij Marcel Breuer, Antonio Citterio, Jean Prouvé en nog vele anderen is de grens tussen hun architectonische productie en de creatie van objecten erg vaag en sluit die aan bij hun visie op de hedendaagse leefomgeving. Wie het panorama van designers overloopt zal vaststellen dat er velen een training kregen als architect, zo ook Bart Lens.

Pas toen hij 36 jaar werd nam Bart Lens (°1959) de beslissing om zijn eigen bureau Lens°Ass Architects op te starten. Hoe kan het anders in België, een jonge ontwerper start met woningen en winkels. Pas later komen er grotere opdrachten maar blijven projecten rond de menselijke habitat een belangrijke preoccupatie voor veel ontwerpers.

In 2003 publiceerde hij het overzicht van de eerste zeven jaren van creatieve arbeid met een diversiteit aan projecten: woningen, winkels, industriebouw, restauratie en ook een reeks objecten zoals verlichting en meubilair. Het is geen chronologische opsomming maar een opdeling volgens materialen waarmee werd gewerkt, een vrij ongebruikelijke werkwijze die echter het belang benadrukt dat Lens hecht aan de tactiliteit van de materialen. Een goed ontwerp is meer dan een concept, het is het correct omzetten naar een resultaat waarbij de belevingswaarde en de beoogde sfeer tot uiting komen. Een project dat door de vakwereld nauwelijks werd opgemerkt staat in Wellen. Het gaat om een superette van LIDL met op het dak verschillende appartementen met ruim terras (2002). Indien de Vlaamse overheid deze strategie had gevolgd of opgelegd dan hadden wij in Vlaanderen honderden hectares open ruimte kunnen vrijwaren. Het project in Wellen is een uniek voorbeeld van dorpsinbreiding.

De tweede Lens°Ass Architects publicatie verscheen in 2010 bij Stichting Kunstboek, zeven jaar na het eerste boek. De projecten zijn groter van schaal, zoals het hotel *The Dominican* in Brussel (1998-2006), een school in Sint Gillis (2007-2010) en de verbouwing van oude droogloodsen in Kortrijk in opdracht van Wienerberger (2009-2010). Lens°Ass Architects had ook een grote bijdrage aan het interieur van een hotel in de Chinese stad Guangzhou, een gebouw ontworpen door Buro II i.s.m. Ney & Partners (2005-2006). Lens ontwierp eveneens de uitbreiding van het Gemeentehuis van Maldegem, waarbij het bestaande in evenwicht wordt gebracht met de nieuwbouw. Het is het resultaat van een wedstrijd "Open Oproep" georganiseerd door de Vlaamse Bouwmeester. Een voorbeeld waarbij Lens teruggrijpt naar de basisvorm van het huis is het bezoekerscentrum in Groenendaal (2004-2009).

The training of architects is aimed at a broad spectrum and sees design as something that should be more than the design of buildings alone. The urge to have a big impact on the living environment is what drives the design of furniture, kitchens, carpets, light fixtures and many other objects with which we surround ourselves. When we think of Charles and Ray Eames, we think of them as furniture designers, but their work also contains examples of buildings, exhibition concepts and even short films. For Marcel Breuer, Antonio Citterio, Jean Prouvé and many others too, the line separating architecture from object design is extremely vague and dovetails with their vision for the contemporary living environment. When surveying the panorama of designers one cannot help noticing that many were trained as architects, including Bart Lens.

Not until he had reached the age of 36 did Bart Lens (°1959) set up his own architectural business, Lens°Ass Architects. In Belgium it was ever thus: a young designer begins with houses and shops. Only later do the bigger commissions come in, but many designers remain preoccupied with projects on the human habitat.

In 2003 Lens published an overview of his first seven years of creativity with a diversity of projects: houses, shops, industrial buildings, restorations and a series of objects including lighting fixtures and furniture. It wasn't a chronological list, but a classification of the materials used: a method which is fairly unusual but one which stresses the importance Lens gives to a material's tactility. Good design is more than a concept, it is the accurate conversion of that idea to a result which expresses the experiential value and envisaged feel. One project, which was barely noticed in the trade, is located in Wellen. It involves generously terraced apartments on the roof of a LIDL supermarket (2002). Had the Flemish Government adopted or imposed this strategy, we could have saved hundreds of hectares of open space in Flanders. The Wellen project is a unique example of building up, rather than out, in villages.

The second overview of Lens°Ass Architects was published in 2010, seven years after the first, by Stichting Kunstboek. The projects are on a larger scale now and include *The Dominican* hotel in Brussels (1998-2006), a school in Saint-Gilles (2007-2010) and the conversion of the old drying sheds in Kortrijk for Wienerberger (2009-2010). Lens°Ass Architects also contributed much to the interior of a hotel in the Chinese city of Guangzhou, a building designed by Buro II in association with Ney & Partners (2005-2006). Lens also designed the extension to the town hall in Maldegem, which strikes a balance between the existing and the new. His was the winning entry in an "open call" competition organised by the Flemish Government Architect. One example in which Lens returns to the basic house form is the visitor centre in Groenendaal (2004-2009).

De inrichting van de chocoladewinkel Boon in Hasselt resulteerde in een buitenlandse opdracht. Het Londense chocoladebedrijf *Artisan du Chocolat* opende een winkel in Londen Westbourne (2008). In de ruimte een mega lichter waarin aan de binnenzijde een foto werd aangebracht van cacaoplanten. Opdrachtgevers uit de wereld van de kunst vroegen hem om panden te verbouwen of uit te breiden zoals de galerij De Mijlpaal in Heusen-Zolder (2002-2003), een fotogalerij in Hasselt (2004-2006) en Galerie Valerie Traan in Antwerpen (2011).

DERDE BOEK 2017

Opvallend zijn het groot aantal verbouwingen van landelijke constructies in de eerste twee boeken. Verbouwen is geen tweederangs opdracht. Terwijl bij nieuwbouw vaak een referentiekader ontbreekt is bij renovatie en restauratie het aanwezige het uitgangspunt. Het gaat niet om een nostalgische attitude, de taak van de architect is het gebouw goed te begrijpen en het door te geven aan de volgende generatie. Vooreerst elimineren wat storend is om vervolgens toevoegingen aan te brengen met de grootste zorgvuldigheid. Dit vraagt een attitude van respect waarbij het bestaande in balans wordt gebracht met het nieuwe. Het aanpassen aan de actuele noden en woonbeleving weet Bart Lens in harmonie te brengen met de historische dimensie. Voor zijn derde publicatie, uitgegeven in eigen beheer, koos het bureau om de renovatie projecten te bundelen. Met het ontwerp in Gaasbeek kreeg hij de internationale Wienerberger Brick Award 2012.

DE RELATIE TUSSEN OBJECTEN EN DE RUIMTE

Lens weet ook dat het nieuwe nauwelijks bestaat, het gaat om het transformeren van wat reeds bestaat. Het observeren van hoe mensen zich omringen met objecten, zich bewegen in de ruimte is een noodzakelijke fase in het creatieproces. Het omzetten van een idee naar het concrete vraagt ook een grote sensibele kennis van materialen. Met de jaren vertrekt hij meer en meer vanuit de materialen waarbij de traditionele verwerking belangrijker wordt.

Het bedenken van gebouwen of objecten is voor Lens een zaak van schaal en het juist distilleren van de ontwerpdracht. In functie hiervan werd *Objetbart* opgestart om kleine projecten te groeperen. Voor de verlichting werd samengewerkt met het bedrijf Eden Design bvba voor een elegante reeks inbouwapparaten. Deze *°On-Line* reeks kreeg een Henry van de Velde Label van Design Vlaanderen in 2010 en in 2011 een Red dot Award - Best of the Best dankzij het magnetische systeem, het eerste op de markt. Lens begrijpt goed dat het plafond een belangrijk onderdeel is van het interieur, de bovenzijde die maar al te vaak wordt verwaarloosd. Binnen de ontwerpen wordt vaak gekozen voor een grote lichter die onderdeel vormt van de ruimtelijke ervaring, de reeks *°Sphere*. Het ontwerp *°i-light* is een elegante buisarmatuur met een led-lampje en onderaan een gechromieerd bolletje.

Klassieke en nieuwe materialen zijn de aanleiding om tot nieuwe ontwerpen te komen. De mens hecht een groot belang aan het zich verzorgen en het baden. Zo kwam het idee om iets anders te bedenken dan een klassieke badkuip, een schelp in kunststof die veel dichter aansluit bij het lichaam en ook watergebruik gaat beperken; *°Ben in bad* i.s.m. Ben Steensels werd genomineerd voor de Ecodesign Award Pro van de OVAM (2010). In relatie hiermee ontstond een nieuwe badmantel door gebruik te maken van het lichte bamboe weefsel van het bedrijf Santens. Dit ontwerp kreeg in 2006 een Award in de "China International Hometextile Design Competition".

Glas gaf hem het idee om een kaasstolp te ontwerpen die hij de naam gaf van *°Cloche fromage*. Met keramiek ontstond *°Manneke Pi* (2006) een schaal voor fruit, een project in samen-

zijn met de Boon chocolade winkel in Hasselt resulteerde in een assignment abroad. The *Artisan du Chocolat* chocolate company in London opened a shop in Westbourne, London (2008). In the centre of the space he suspended a huge lighting fixture containing a panoramic photograph of cocoa plants. He was asked to remodel or extend premises for customers in the arts, such as the gallery De Mijlpaal in Heusen-Zolder (2002-2003), a photographic gallery in Hasselt (2004-2006) and Gallery Valerie Traan in Antwerp (2011).

THE THIRD BOOK, 2017

The third book contains a large number of alterations to rural buildings featured in the first two books. Alterations are not works of secondary importance. Whereas a new build often lacks a framework of reference, existing buildings provide context for renovations and restorations. It is not an attitude of nostalgia. It is the architect's job to come to an understanding of the building and pass it on to the next generation. The architect has to eliminate discordant parts and then introduce new elements with the greatest of care. It calls for an attitude of respect, in which the existing is brought into balance with the new. Bart Lens succeeds in bringing the current requirements and living experience into harmony with the historical dimension. In its third overview, a self-published book, his architectural practice presents the renovation projects as a collection. For the Gaasbeek design it won the international Wienerberger Brick Award in 2012.

THE RELATIONSHIP BETWEEN OBJECTS AND SPACE

There's (almost) nothing new under the sun, Lens knows; it's a matter of transforming the things that already exist. Observing how people surround themselves with objects and how they move through the space is an important phase in the creative process. Turning ideas into physical form calls for great sensitivity and knowledge of materials. As the years progress he is drawn ever closer to the materials, with the traditional ways of working them becoming ever more important.

The process of designing buildings or objects is a matter of scale for Lens, and a matter of correctly distilling the design briefing. For this reason he set up *Objetbart* as a way of grouping small projects together. For the lighting he worked together with Eden Design bvba, to produce a series of elegant built-in fittings. This *°On-Line* series was awarded a Design Flanders Henry van de Velde Label in 2010 and a Red dot Award - Best of the Best in 2011, due to his magnetic systeem, the first on the market. Lens understands that the ceiling is an important part of the interior, the uppermost part that is all too often ignored. The designs often incorporate a large lighting fixture which is part and parcel of the spatial experience, as in the series *°Sphere*. The *°i-light* features an elegant tubular fitting with an LED bulb on a chromed ball foot.

Traditional and new materials provide inspiration for new designs. People attach great importance to grooming and bathing themselves. This gave him the idea of reinventing the traditional bath tub by creating a plastic shell much closer to the shape of the human body and which is economical with water; *°Ben in bad* in association with Ben Steensels was nominated for the OVAM Ecodesign Award Pro (2010). Another inspiration was a new bathrobe, made from a light bamboo fabric produced by Santens. This design won an award in the "China International Home Textile Design Competition" in 2006.

Glas gave him the idea to design a new cheese cover, which he called *°Cloche fromage*. With ceramics he created the fruit bowl *°Manneke Pi* (2006), a project in cooperation with Obumex and Royal Boch. This design has been added to the

werking met Obumex en Royal Boch. Dit ontwerp is opgenomen in de permanente presentatie van Keramis in La Louvière.

Binnen het project 5x5, opgestart door Designregio Kortrijk, werkte Lens in 2013 samen met Saey Home & Garden (Barbecook) voor een nieuw concept voor "outdoor kitchen". Het model °*Shut* is een ingenieus voorstel dat echter niet verder werd uitgewerkt. Op verschillende edities van de Biennale Interieur presenteerde hij nieuwe ontwerpen. Voor het topbedrijf Deknudt ontwierp Lens °*for your eyes only*, een smalle spiegelstrip in twee lengtes : 90 cm en 175 cm. Voor de Biennale Interieur 2008 ontwierp hij de stand voor Design Vlaanderen, het idee van de rode loper werd bedacht om vijftien projecten te tonen. Voor Jongform ontwierp hij de zetel °*Boots*, het bedrijf dat de Henry van de Velde Company Award 2013 kreeg. Voor de Limburgse fabrikant Indera, dat een jaar eerder de Henry van de Velde Company Award won, ontwierp Lens in 2016 °*Cloud*, een gemotoriseerde relaxstoel.

BOKRIJK 2.0!

Sinds 2014 fungeert Bart Lens als curator in dit Provinciaal Domein. Het is meer dan een groot restauratieproject voor 120 woningen. Hij kon met een aantal voorstellen een nieuwe dynamiek geven aan de hele equipie van Bokrijk, onder leiding van Liesbeth Kees en gesteund door de Limburgse gedeputeerde Igor Philtjens. Het uitgangspunt is niet een achterhaalde nostalgie, men gaat voluit voor het ambacht van het maken. Een verrissende impuls om het openluchtmuseum een andere richting te geven zonder het verleden te negeren. Het project *Bokrijk brandmerkt* brengt heden, verleden en toekomst van het vakmanschap samen in één verhaal, door het samenbrengen van vakmensen en ontwerpers van vandaag en morgen. Voor een nieuwe communicatie werd beroep gedaan op Sanny Winters, Kamagurka, Filip Dujardin, Luc Schuiten, Studio Job en Tim Van Steenberghe.

In 2017 werd een eerste totaalproject uitgewerkt. Voor het thema "brood" werd Kobe Desramaults geïnvideerd. Er werd een grote broodoven opgetrokken onder leiding van BC Architecten. Voor de bijhorende expositie werd beroep gedaan op Katrien Vandermarliere, Bob Takes en Christian Kieckens. In het najaar 2017 kreeg Bokrijk de *Museum Product Award* voor het zuurdesembrood dat de bezoeker kan aankopen.

Binnen het Bokrijk project ontwierp Lens de herinrichting van de grote schuur van het verdwenen polderdorp Oorderen. In het interieur werd in een stapeling van containers een interactieve presentie aangebracht. Met de containers wordt ook duidelijk gemaakt dat deze schuur naar Bokrijk werd overgebracht wegens de Antwerpse havenexpansie. Dit proces van thematiseren is de enige weg om het louter functionele te overstijgen. Van een architect wordt verwacht dat hij zijn activiteiten weet te positioneren binnen een bredere maatschappelijke context.

permanent collection at Keramis in La Louvière.

On the 5x5 project, which was set up by Design Region Kortrijk, Lens worked together with Saey Home & Garden (Barbecook) in 2013 on a new concept for an "outdoor kitchen". The °*Shut* model is an ingenious proposition which will, however, not be developed further. He has presented new designs at various editions of the Biennale Interieur. For leading mirror company Deknudt, Lens designed °*for your eyes only*, a narrow strip of mirror in two lengths: 90 cm and 175 cm. Design Flanders instructed him to design their stand at the Biennale Interieur 2008; the red carpet idea was devised as a way of displaying 15 projects. He designed the °*Boots* sofa for Jongform, winner of the Henry van de Velde Company Award 2013. For the Limburg-based manufacturer Indera, which won the Henry van de Velde Company Award a year earlier, Lens designed in 2016 °*Cloud*, a motorised relaxation chair.

BOKRIJK 2.0!

Since 2014, Bart Lens has served as curator in the Provincial Domain of Bokrijk, a project involving so much more than a large restoration project of 120 homes. With a few simple proposals, he brought a new dynamic to the whole Bokrijk team, led by Liesbeth Kees and supported by the Limburg deputy, Igor Philtjens. It is not about rekindling some sort of outdated nostalgia; the whole team is dedicated to the craft of creating. It is a refreshing push to get the open air museum moving in a new direction without ignoring the past. The *Bokrijk Brandmerkt* project weaves the past, present and future of craftsmanship into a single story, by bringing together the tradespeople and designers of today and tomorrow. For a new approach to communication, the services of Sanny Winters, Kamagurka, Filip Dujardin, Luc Schuiten, Studio Job and Tim Van Steenberghe were called on.

An initial total project came to fruition in 2017. Kobe Desramaults was invited to work on the theme of "bread". BC Architects supervised the construction of a large bread baking oven. Katrien Vandermarliere, Bob Takes and Christian Kieckens were called on for the accompanying exhibition. In the spring of 2017, Bokrijk won the *Museum Product Award* for the sourdough loaves visitors can buy.

As part of the Bokrijk project, Lens designed the refit of the large barn from the lost polder village of Oorderen. An interactive presentation was set up inside the barn in a stack of containers. The containers also make it clear that this barn was transported to Bokrijk due to the expansion of the port of Antwerp. This process of relating objects to a theme is the only way of exceeding the merely functional. An architect is expected to know exactly how to position his or her activities in the broader social context.

COMPANY

VERILIN

COMPANY AWARD

De prijs voor bedrijven, organisaties en overheden die designers en vormgeving strategisch inzetten voor hun bedrijf of instelling. Hiermee wordt goed opdrachtgeverschap in relatie tot design beloond. Belangrijke criteria zijn de mate van professionaliteit, strategie, duurzaamheid en innovatie.

A prize for private or public sector organisations which make strategic use of design and designers in their company or institution. The aim is to reward good commissioning in relation to design. The main criteria are professionalism, strategy, sustainability and innovation. The task of selecting a winner is reserved for the members of the Jury.

Elien Haentjens

Met haar luxeuzen linnen collecties voor tafel, bed en interieur wil Verilin in deze vluchtige tijden rustmomenten creëren. Voor de realisatie van die pure, authentieke producten combineert het Kortrijkse familiebedrijf zestig jaar vakmanschap met een sterke drang naar innovatie. De derde generatie specialiseerde zich in maatwerk, waardoor sterrenchefs, presidenten, royals en ook kunstenaars en designers intussen vlot de weg naar Verilin vinden.

Wie al eens aan tafel aanschuift bij een van de sterrenzaken in ons land, heeft zonder het te weten wellicht al kennisgemaakt met de producten van Verilin. Want vanuit haar Kortrijkse atelier levert het bedrijf onder meer voor chefs als Peter Goossens en Pascal Devalkeneer, alsook voor jonger aanstormend keukentalent tafellinnen, bedlinnen en gordijnen op maat. "Dat veeleisende professionals die perfectionisme, kwaliteit en oog voor detail hoog in het vaandel dragen voor ons kiezen, doet deugd. In 2014, toen mijn zus, man en ik het bedrijf officieel overnamen, ben ik actief begonnen met de prospectie van deze markt", vertelt Ilse Dedeken. "Nu komen de chefs zelf naar ons toe."

De basis voor wat Verilin vandaag is, werd gelegd door Laurianne Vercruyssen, de moeder van Ilse en Anne-Sophie. Zij nam het bedrijf in de jaren tachtig over van haar eigen vader Etienne. "Toen onze grootvader Verilin in 1956 oprichtte – op een moment dat de vlasindustrie in deze regio haar volle bloei kende, produceerde hij in eerste instantie witte basisstoffen voor de tafel in verschillende kwaliteiten. Onder invloed van ontwerpers zoals Marc Geysen ontwikkelde Verilin twee keer per jaar een seizoenscollectie, zowel voor de tafel als het bed. Daarnaast bouwde ze een dealernetwerk uit. In een periode waarin de ene na de andere crisis de textielsector beheerste, kozen wij er resoluut voor om ons op het meer hoogwaardige tafel-, bed- en interieurlinnen te concentreren. Door onze productie in België te houden breien wij bewust een vervolg aan dat verhaal."

SPECIALIST IN MAATWERK

De afgelopen drie jaar specialiseerde Verilin zich in maatwerk. "Voor elk nieuw project beginnen we van een blanco blad. Op basis van het verhaal dat de klant wil vertellen kiezen we het materiaal, de kwaliteit, de kleur en de afwerking. Dat maakt elk ontwerp persoonlijk en deel van een uniek ritueel", vertelt Dedeken. "Dat we telkens opnieuw op zoek gaan naar een creatieve oplossing, vraagt een enorme flexibiliteit van iedereen in het bedrijf. Tegelijk is het net dat aspect dat hen erg trots maakt. Sommige van onze dertien mensen werken hier al veertig jaar, en kennen het materiaal en de technieken

Verilin aims to create moments of relaxation in these unsettled times with collections of luxurious table, bed and interior linen. To create these pure, authentic products, the family business from Kortrijk combines 60 years of craftsmanship with a strong urge for innovation. The third generation specialises in made-to-order linen, and in the meantime Michelin-starred chefs, presidents, royals, artists and designers have found their way to Verilin.

If you have eaten at one of this country's Michelin-starred restaurants, you may have touched a Verilin product without knowing it. From its workshop in Kortrijk, Verilin makes table, bed and curtain linen to order for chefs such as Peter Goossens and Pascal Devalkeneer, as well as for other up-and-coming young kitchen talents. "The fact that discerning professionals with an eye for detail, quality and perfection come to us is a real honour. When I took over officially in 2014, with my sister and my husband, I began prospecting this market actively," says Ilse Dedeken. "Now the chefs actually come to us."

The foundations of the present-day Verilin were laid by Laurianne Vercruyssen: mother of Ilse and Anne-Sophie. She inherited the business from her father Etienne in the 1980s. "Our grandfather set up Verilin in 1956 - when the region's flax industry was at its height - and began by producing various qualities of basic white table fabrics. Following in the footsteps of designers like Marc Geysen, Verilin brought out seasonal collections of table and bed linen twice a year. It also developed a network of dealers. Then, when the textile sector was hit by a series of crises, we decided to concentrate on high-quality table, bed and interior linens. By keeping production in Belgium, we are adding a new chapter to that story."

MADE-TO-ORDER SPECIALIST

Over the last three years, Verilin has specialised in made-to-order products. "Every new product begins with a blank sheet of paper. The material, quality, colour and finish tell a story; the story the customer wants to tell. This means that every design is personal and part of a unique ritual," Dedeken tells us. "The need for a creative solution to every project demands enormous flexibility from everyone in the company. But that's the very thing that makes them so proud of their work. Some of our 13 workers have been with us for over 40 years; they know the material, and techniques, like the backs of their hands. So they like to think along actively with us, and they come up with some very inventive solutions. Sometimes, they lie awake at night thinking about it," says Dedeken with a smile. "If it wasn't for their passion and their eye for detail, we

door en door. Ze denken dus graag actief mee, en komen zelf met inventieve oplossingen aanzetten. Soms liggen ze er 's nachts zelfs wakker van", glimlacht Dedeken. "Zonder hun passie en oog voor detail zouden we niet dezelfde kwaliteit kunnen leveren."

Een andere sterkte van Verilin is dat de productie volledig in eigen huis gebeurt. "De stoffen worden in onze eigen ateliers geweven, versneden, gezoomd of geborduurd en manueel afgewerkt. Alleen het veredelen (het verzachten en voorwassen nvdr.) gebeurt extern. Het vraagt doorzettingsvermogen en geduld om alles in België te doen, maar het biedt ons wel de opportuniteit om flexibel op elke vraag in te spelen. Het is onze grootste sterkte, en geeft ons een unieke positie in de globale wereld van het luxe huishinnen. Soms zeggen we zelf al lachend dat we met ons kleine team best grootse dingen doen", glundert Dedeken. "Bovendien stopt onze service niet bij de productie. Zo zoeken we voor onze klanten bijvoorbeeld geschikte wasserijen, of strijken we grote tafelkleden voor hen op. Ook op dat vlak maken we het verschil."

DAMASTWEVEN 2.0

Voor de producten zelf steunt Verilin op twee onontbeerlijke pijlers: de rijke traditionele savoir-faire die ze de voorbije zestig jaar opbouwden en de constante zoektocht naar innovatie. "We zijn trots op onze roots, en zien het als onze verantwoordelijkheid om de tradities uit de streek in leven te houden. Daarom werken we als we de juiste, zeer fijn gesponnen grondstoffen vinden graag met Belgisch linnen, of oude technieken als damast. Dankzij onze Jacquard-machines kunnen we die nieuw leven inblazen. Wellicht is het die combinatie van puur, authentiek handwerk en creatieve, hoogtechnologische innovatie die onze producten zo sterk maakt", vertelt Dedeken.

Om haar eigen grenzen te verleggen experimenteert Verilin graag samen met kunstenaars, designers of jonge chefs, maar ook met universiteiten en hogescholen. "Zo daagde het ontwerpersduo Sofie Lachaert en Luc D'Hanis onze kunde uit voor hun collectie 'Al slapend rijk worden'. De geabstraheerde bankbriefjes op textiel weergeven was een technisch hoogstandje dat we dankzij de Jacquard-machines konden realiseren. Niet voor niets werd het ontwerp in 2014 bekroond met een Henry Van de Velde Label", vertelt Dedeken. "Voor deze editie, 17, kaapten we met 'Tableskin' van Lore Langendries ook de Award in de categorie Design-led craft weg." Als juwelenontwerpster maakt ze draagbare objecten uit dierenhuiden. Een van de weinige zaken waar we die harige huiden niet voor gebruiken, is als materiaal om op te eten omdat dit meestal geen smakelijke associaties oproept. Met dit ontwerp wilde ze een dierenhuid vertellen in textiel, en daarmee het taboe doorbreken. Uiteindelijk slaagden we erin om de pixels van een grafisch bestand, dat gebaseerd was op een foto, om te zetten in een collectie tafel- en bedlinnen waarbij zachte haren op een witte achtergrond liggen."

Dit soort technische hoogstandjes noemt Verilin 'damastweven 2.0'. "Dankzij onze Jacquard-machines kunnen we foto's weven, waardoor ze – in tegenstelling tot bij digitaal printen – ook in de diepte in het textiel zitten. Doordat de machine met 12.000 draadjes tegelijk weeft, is het resultaat erg gedetailleerd en kunnen we de meest complexe patronen aan. Ook de collectie Tafelgeesten van Wim Opbrouck, waarbij de elf afgebeelde koppen enkel vanuit een welbepaalde hoek en bij voorkeur bij kaarslicht zichtbaar zijn en zo als het ware tot leven komen, is met deze machines tot stand gekomen", vertelt Dedeken.

Na zestig jaar beschikt Verilin over een uitstekende reputatie, en blijven de opdrachten binnenlopen. "Momenteel werken we aan de commercialisering van het *Insomnia*-beddengoed van de jonge ontwerpers Charlotte Jonckheer en Nel Verbeke, en aan ons eerste project voor Pure C. Daarvoor koppelden

just wouldn't be able to produce the quality we do."

Another of Verilin's strengths is its full, in-house production. "We weave, cut, hem, embroider and manually finish the fabrics in our own workshops. The only external step is pre-processing (editor's note: softening and prewashing). It takes persistence and patience to get everything done in Belgium, but it does allow us to meet every demand with flexibility. It's our greatest strength, and it gives us a unique position in the global market for luxurious home linen. Sometimes we say with a smile that we really can do big things with our little team," says a beaming Dedeken. "What's more, we don't just make linen. We find our customers suitable laundries, for example, or we iron large tablecloths for them. At that level too, we make a difference for them."

DAMASTWEVEN 2.0

Verilin bases its production on two fundamentals: the rich, traditional savoir-faire it has acquired over the last 60 years, and its constant pursuit of innovation. "We are proud of our roots and see it as our responsibility to keep the region's old traditions alive. This is why we like to use Belgian linen, if we can find the right, finely spun raw materials, or old techniques such as damask. We can breathe new life into the process, thanks to our Jacquard machines. It may be this combination of pure, authentic handwork with creative, high-tech innovation that makes our products so strong," says Dedeken.

To push its own boundaries, Verilin likes to work with artists, designers and young chefs on the one hand, as well as universities and colleges on the other. "Design duo Sofie Lachaert and Luc d'Hanis put our expertise to the test for their *Get Rich While You Sleep* collection. Depicting the abstract bank notes on the fabric was a technical feat, which we were only able to achieve with the Jacquard machines. It's one of the main reasons for the design's receipt of a Henry Van de Velde Label in 2014," Dedeken tells us. "Our most recent award was *Tableskin* by Lore Langendries. She is a jewellery designer who makes wearable objects from animal skins. One of the few things for which we do not use those hairy animal hides is as a tablecloth material, as this mostly calls up unsavoury associations. With this design she wanted to break through the taboo by turning an animal hide into a textile. In the end we managed to convert pixels from a graphic file, which was based on a photo, into a collection of table and bed linen, in which the soft hairs appear against a white background."

Verilin calls technical accomplishments like this 'Damastweven 2.0'. "We can use our Jacquard machines to weave photos, and - unlike digital prints - they lie deep in the textile's structure. The machine weaves 12,000 threads at once and gives an extremely detailed result. It allows us to weave the most complex of patterns. These machines were also used to produce Wim Opbrouck's *Table Spirits* collection, in which the 11 depicted heads can be seen only from a certain angle, and preferably by candlelight, when the picture as it were comes to life," says Dedeken.

Verilin has earned an excellent reputation over the last 60 years and the work keeps coming in. "At present we are commercialising the *Insomnia* bedding for the young designers Charlotte Jonckheer and Nel Verbeke, as well as our first project for Pure C. And, for this project, we brought Michaël Verheyden into contact with Sergio Herman," says Dedeken. "We are also getting ever more international requests. For example, we provided table linen for the princess of Libya's wedding and for the American Embassy. And we have provided house linen for a president's private jet, and several royal weddings. Although in such cases we often do not know who the ultimate customer is."

we Michaël Verheyden aan Sergio Herman”, vertelt Dedeken. “Maar ook internationaal krijgen we steeds meer aanvragen. Zo verzorgden we het tafellinnen voor het huwelijk van de prinses van Libië, en voor de Amerikaanse ambassade. En hebben we al huislinnen geleverd voor de privéjet van een president, en voor meerdere koninklijke huwelijken. Al weten we in zo’n geval zelf vaak niet wie de finale klant is.”

www.verilin.be

YOUNG TALENT

SEP VERBOOM

YOUNG TALENT AWARD

De stimuleringsprijs voor een jong talent of bureau dat maximaal 10 jaar actief is binnen de sector. Bij de beoordeling staat de ontwerper of het bureau centraal en wordt gekeken naar de kwaliteit van het gehele portfolio.

This is the incentive prize for a young talent or bureau which has been active in the industry for no more than 10 years. The assessment focuses on the designer or bureau and looks at the quality of the portfolio as a whole. The task of selecting a winner is reserved for the members of the Jury, who also make 3 nominations for this Award. Participants cannot enter for this Award.

Leen Creve

Industrieel ontwerper Sep Verboom is 27 jaar en een kind van zijn generatie: idealistisch, maar nuchter. Lokaal én globaal. Collectief eerder dan individueel. Communicatief ook. Hij werkt én voor de industrie én voor ngo's. Zijn rode draad is gemaakt van rotan, de klimplant uit Azië.

Geen tijd te verliezen, dacht Sep Verboom. Toen hij afstudeerde, een dikke vijf jaar geleden, was dat meteen met twee diploma's tegelijk: een van Industrieel Productontwerpen aan Howest en een postgraduaat Duurzame ontwikkeling aan Vives, ook in Kortrijk. "Ik vond beide interessant, en ik kon het combineren," verduidelijkt hij schouderophalend. Zijn afstudeerproject was een combinatie van beide interessegebieden: hij ging in de Filipijnen op zoek naar een manier om "innovatief na te denken rond afval". "Een meer concrete briefing had ik niet toen ik naar ginder trok." Hij kwam er terecht bij Nida Cabrera. "Mijn Filipijnse mama noem ik haar, ik heb een kamertje in haar huis ondertussen. Ze is milieuactiviste en was toen schepen van afval van Cebu City. Ze leidde mij rond: van de sloppenwijken met zijn junkshops waar herbruikbaar afval aangeboden wordt door de allerarmsten tot de grotere afvalmaatschappijen. Een waanzinnige inkijk kreeg ik dankzij haar. Het leidde tot de *Fan*-lampen: gemaakt van de kappen van ventilatoren, die *en masse* weggegooid worden. Ik begeleidde workshops en ging na in hoeverre er andere materialen tussen gegeven konden worden om tot een interessant product te komen. Rotanvlechten is immers dé expertise daar. Ik kwam met prototypes als bachelorproef terug naar huis. Door mijn atypische stage miste ik bedrijfservaring, zoals mijn klasgenoten die bij bedrijven of ontwerpstudio's terecht kwamen."

Joa Herrenknecht, een ontwerpster uit Berlijn was een tweede belangrijke vrouw in zijn carrière. "Ik deed er een half jaar stage, en bleef nog eens zes maanden als assistent. Joa werkt voor de industrie: voornamelijk meubelen en interieurobjecten. Ik leerde van haar de knepen van het vak en het ritme van de sector: beurzen in Milaan, Parijs, Keulen en Londen. En pitches, fabrieksbezoeken en onderhandelingen." Met die bagage onder de arm, en na een succesvolle passage op een beurs in Londen, met flink wat persaandacht, besloot hij opnieuw naar de Filipijnen te trekken om er deze keer een serie lampen te maken. Twee maand bleef hij, en dit keer kwam hij terug met honderd lampen van gerecycleerde ventilatoronderdelen en gewezen rotan. "Ontwikkeling, productie, marketing en *shipping*, verkoop, ik deed alles. Ik deed mijn uiterste best, maar toch liggen er vandaag nog een resem lampen te wachten in een garage. Elke maand verkoop ik er eens eentje.... Het gaat traag. Maar ik ga ze niet met korting verkopen, no way. Werkuren en materiaalkost zijn toch dezelfde gebleven? Misschien moet ik ze zelfs duurder beginnen maken?"

Industrial designer Sep Verboom is 27 and very much a child of his generation: idealistic, but grounded. Not just local, but also global. Collectivist, rather than individualist. Communication-savvy. He works for industry and NGOs alike. The common thread in his work is rattan, a climbing plant native to Asia.

No time to lose, thought Sep Verboom. On graduation, a good five years ago, he received two degrees: one in Industrial Product Design from Howest; the other a post-grad in Sustainable Development from Vives, also in Kortrijk. "I found them both interesting, and was able to combine them," he says, with a shrug. His final project united these two main areas of interest: he went to the Philippines in search of an "innovative way to think about waste". "That was the closest thing I had to a briefing when I left." When he arrived he met Nida Cabrera. "My Philippine mum, as I like to call her. I have a room at her place now. She is an environmental activist, and when I met her she was on Cebu City council in charge of waste. She took me on a tour of the slums and its junk shops, where reusable waste comes in through the poorest of the poor and the bigger waste companies. Thanks to her I got an incredible insight into the process. It led to the *Fan* lamps; made from ventilator hoods, which are thrown away *en masse*. I organised workshops and looked at the extent to which other materials could be woven in to make it an interesting product. That's because rattan weaving is the main skill over there. I came home with prototypes for my bachelor's thesis. It wasn't a normal internship, so I didn't get the industry experience my classmates got on their business and design studio placements."

Joa Herrenknecht, a designer from Berlin, was the second important woman in his career. "I went on internship for six months and stayed another six months as her assistant. Joa worked for industry, mostly in furniture and interior objects. She taught me the tricks of the trade and the rhythm of the sector: fairs in Milan, Paris, Cologne and London. Along with pitching, factory visits and negotiations." With all this experience, a successful trade fair in London and plenty of press attention behind him, he decided to head back to the Philippines, only this time, to create a series of lamps. After a stay of two months he brought back a hundred lamps made from recycled ventilator hoods and woven rattan. "Development, production, marketing, *shipping* and sales, I did it all. I did my absolute best, but there's still a pile of lamps lying around in a garage today. I sell about one a month... Business is slow. But I won't be selling them off cheap. No way. The man hours and material costs are the same, aren't they? Perhaps I should even start making them more expensive?"

Een tweede reis naar de Filipijnen bracht Sep Verboom naar het eiland Mactan waar hij een gemeenschap leerde kennen die de garens van kapotte scheepstouwen recupereert en ermee weeft. “Waw, dacht hij, dit is zo uniek, dit verhaal moet verteld worden. Ik heb het vastgelegd met twee lokale documentairemakers. Dat waren eigenlijk skaters die erg goed waren in het filmen van hun skate-oefeningen. Met dat filmpje trok ik hier rond. Johan Valcke bereide op dat moment als curator de expo *Hands On Design* voor. Hij introduceerde me bij Papilio uit Kuurne, dat tapijten fabriceert. Daaruit kwam de *Rope Hope* tapijtcollectie. Deze is klaar, maar het is nu wachten op een geschikte afnemer. Het was een goede oefening: de touwen werden vanuit de Filipijnen verscheept naar de fabrieken van Papilio in India... een goede economische en logistieke oefening. En voor mij een belangrijke les: misschien moest ik eerder dan producten zélf op de markt te willen brengen de industrie proberen warm te maken voor een bepaald verhaal?”

“Ik besloot *Livable* op te richten, een collectief waarin verhalen van gemeenschappen en interessante materialen gebundeld kunnen worden, waarin ik andere ontwerpers wil betrekken, en de industrie. En waarbij winst ook belangrijk is. Mensen doen al eens raar over winst, maar om dit soort projecten draaiende te houden is *profit* erg belangrijk. Als je dat niet hebt, blijft het tijdelijk en zo zijn er duizenden projecten. Maar dan moet je wel transparant zijn over waar je winst naartoe gaat. Duurzaam ondernemen is ook goed communiceren.”

De tentoonstelling *Hands On Design* in het Design museum Gent leverde nog een tweede project op: de *Aya* collectie. “Johan Valcke koppelde me aan Vincent Sheppard, marktleider in *Lloyd loom* techniek. Zij gebruiken rotan voornamelijk als frame materiaal: het is flexibel, buigzaam en licht, maar toch sterk. Verder gebruiken ze natuurlijk papier om hun stoelen mee te maken. Zij waren vragende partij om met een designer te werken, en aangezien ik ervaring had met rotan, kon ik hen overtuigen. Voor ik het wist zat ik op het vliegtuig naar hun fabriek in Indonesië. Ik heb rotan op een andere manier versneden dan gewoonlijk, waardoor je sterke, maar nog steeds flexibele latjes krijgt, waar je nog steeds mee kan weven. Maar je hebt minder verbindingspunten nodig, dus je kan een meer open zitting en rugleuning houden. Die heb ik op een metalen frame gezet, dat verstopt zit in een rotan armleuning. De kussens worden op maat gemaakt in Spiere bij Kortrijk. Lokaal en globaal dus. Ook tafeltjes en rekjes zijn ondertussen in productie. Het wordt een hele familie.

Coralie Claeys, CEO en designer bij Vincent Sheppard beliste om Sep Verboom in de zomer van 2016 parttime in dienst te nemen als ontwerper. Soms in Kortrijk, soms in Indonesië. “Ik had Coralie gezegd dat projecten in het buitenland mij altijd zouden aanspreken, dus dat ik regelmatig eens voor langere periode weg wilde. Zij geeft mij die kans. In 2016 én 2017 ging ik naar Brazilië: de eerste keer om met klei te werken, de tweede keer met vezels van de Carnauba boom. De eerste keer was leerrijk omdat ik voor het eerst unieke stukken maakte, de tweede keer omdat we er met een groep designers waren en we samen aan de slag gingen. Drijvende kracht achter die reizen naar Brazilië was telkens journalist en curator Elien Haentjens. Ook door haar heb ik veel bijgeleerd en kansen gekregen. Ik werk volgens een specifieke ontwerpmethode met ambachtslui: “maak een waterkoeler bijvoorbeeld, dat is een object dat ze kennen. De enige voorwaarden waren dat ze een nieuwe vorm moesten bedenken én dat ze samen moesten werken. Op die manier leer ik snel zwaktes en sterktes van die ambachtsmensen kennen: sommigen boetseren snel, anderen zijn beter in afwerking De tweede keer Brazilië leidde dan weer tot een serie tafeltjes en maskers, volledig geweven uit Carnauba. Dit project, *Jóias*, loopt nog door. We hebben een film gemaakt over het materiaal waar ik mee naar fabrikanten ga stappen.”

A second trip to the Philippines brought Sep Verboom to the island of Mactan, where he found a community that weaves fabrics from threads recovered from marine ropes. “Wow,” he thought, “this is so unique. This is a story that has to be told. I recorded it with the help of two local documentary makers. They were actually skaters, who were really good at filming themselves practising their skating. I took that film with me everywhere I went. At that time, Johan Valcke was curating the *Hands On Design* exhibition. He introduced me to Papilio, a carpet manufacturer in Kuurne. That led to the *Rope Hope* carpet collection. It’s ready now, but just waiting for the right buyer. It was a good exercise. The ropes were shipped from the Philippines to Papilio’s factories in India... a good exercise in economics and logistics. And an important lesson for me: might I be better off finding a good story for industry, rather than placing my own products on the market?”

“I decided to set up *Livable*, a collective for community stories and interesting materials, to which I would like to attract other designers and industry players. A place where profit is important too. People can get funny about *profit*, but to keep projects like this one running, profit is very important. They are short lived without it, as shown by thousands of other projects. But you do have to be transparent about where your profits are going. Sustainable enterprise is about good communication.”

The *Hands On Design* exhibition in the Design Museum in Ghent gave rise to a second project: the *Aya* collection. “Johan Valcke hooked me up with Vincent Sheppard, a market leader in *Lloyd loom* techniques. They use rattan to make the frame: it is flexible, light and pliable, but strong. They also use natural paper in their chairs. They were looking for a designer to work with and, as I already had some experience with rattan, I managed to win them over. Before I knew it I was on a plane to their factory in Indonesia. I cut the rattan in an unusual way to produce slats which are strong, but still flexible and good for weaving. You don’t need as many connecting points though, so the seat and back are more open. I mounted it all on a metal frame, hidden in a rattan arm rest. The cushions are made to measure in Spiere near Kortrijk. Not just local, but global too, in other words. We have gone on to make side tables and racks. It is a whole family of products.

Coralie Claeys, CEO and designer at Vincent Sheppard, decided to employ Sep Verboom as a part-time designer in the summer of 2016. In Kortrijk and in Indonesia. “I told Coralie that projects abroad would always appeal to me, and that I’d like to go away regularly, for longer periods. She made that possible for me. I went to Brazil in 2016 and 2017: to work with clay the first time, the second time with fibres from the Carnauba tree. The first time was instructive because I was creating unique pieces for the first time, and the second because we all set to work together as a group of designers there. The driving force behind both trips to Brazil was journalist and curator Elien Haentjens. She taught me a lot and gave me plenty of opportunities. I use a special design method when working with craftspeople: “make a water cooler, for example, an object they are familiar with. The only conditions were that they had to come up with a new shape and work as a team. This gives me a quick idea of their strengths and weaknesses: some can model quickly, others are better at finishing... The second visit to Brazil led to a series of tables and masks, woven entirely from Carnauba. This project, which we’ve called *Jóias*, is still running. We have made a film about the material, which I am going to take to the manufacturers.”

Sep Verboom also works closer to home: “At the moment I’m working on a series of interior objects with custom producers in Ghent, as well as stonemasons and leather workers. It’s a Ministry of Makers project in association with the City of Ghent. And a Bruges-based company, which is interested in

Sep Verboom werkt ook vlakbij: “Op dit moment maak ik een reeks interieurobjecten met maatwerkbedrijven in Gent, met steenkappers en lederbewerkers, een project van Ministry of Makers en Stad Gent. En met een bedrijf uit Brugge dat iets wil doen met vissenleer. En ik ben ingestapt in het project *Maakbaar* van Bos+ en Flanders DC, dat duurzaam design onderzoekt. Tegelijkertijd ben ik met een soort totaalproject rond rotan bezig, dat materiaal laat ik niet los. Ik geloof in het materiaal, ik ken het goed, ik werk er dagelijks mee en ik geloof dat het een belangrijke rol zal spelen in de toekomst. Rotan is immers een snelgroeiend klimliaan, op bomen. Om rotan te laten groeien heb je dus bossen nodig. Rotan verantwoord kweken, betekent bossen in stand houden. Mijn groter doel is om een FSC-achtig label voor rotan te creëren. En om het voor te stellen aan ontwerpers en industrie. Zodat het een compleet verhaal wordt.”

Wat hem *in the end* het meest bezighoudt? De toekomst. Zelfs de verre toekomst. “Industriële productie zoals het in de 20ste eeuw ging, heeft dat nog zin? Duizenden stuks maken, opsturen naar de andere kant van de wereld, stockeren en dan hopen op verkoop? En als het niet verkocht raakt verbranden of in solden zetten? Dat is toch absurd. Ik geloof dat er een kentering aan de gang is. Valt er niet veel meer te zeggen voor lokaal en *on demand* produceren? Eens die omslag gebeurt, stop ik. Zolang dat niet het geval is, doe ik verder.”

“Mensen hoeven mijn producten niet te kopen, maar als ze het verhaal horen, van hoe ze gemaakt zijn, door wie en met welk materiaal, ben ik al blij. Ze mogen wel weten dat er alternatieven zijn voor klassieke industriële productie. Eigenlijk zie ik mezelf niet als ontwerper maar eerder als *connector*. Ik hou ervan om mensen bij elkaar te brengen en te laten samenwerken. Om openingen in het systeem te zoeken.”

“Of ik de wereld wil veranderen? Niet noodzakelijk. Voor mij is het *common sense*. Het is logisch om bezig te zijn met de oorsprong van materialen, met recycleerbaarheid, met ontmanteling van producten, met duurzaamheid. Er is geen andere weg. Dat vertel ik niet op een podium of in een parlement, maar in een (online)winkel. Met producten en objecten die mensen in huis kunnen halen. Die ze kunnen vastpakken. Misschien maak ik wel protestobjecten zoals zangers protestsongs maken?”

doing something with fish leather. I have also joined the *Maakbaar* sustainable design project, run by Bos+ and Flanders DC. At the same time I am working on a sort of total project, based on rattan. A material I can't get away from. I believe in it, know it well, work with it every day and believe that it will be important to us in the future. Because it is a climbing plant, and it grows quickly on trees. In other words, to grow rattan you need forests. These forests have to be maintained if you want to grow rattan in a responsible way. My ultimate objective is to create a FSC-like label for rattan. And introduce it to designers and industry. To make the story complete.”

At the end of the day, what occupies him most? The future. Even the distant future. “Is there any point to the old 20th century style of production these days? Making items by the thousand, shipping them to the other side of the world, storing them and then hoping to sell them? And incinerating them or selling them off cheap if you can't? That's absurd. Things are changing, I think. And if there is no more call for local or *on demand* production? If that happens, I'll stop. As long as it doesn't, I'll carry on.”

“People don't have to buy my products; I'm happy if they hear about how they were made, who made them and the materials they were made from. All I want them to know is that alternatives to standard industrial production do exist. In fact, I see myself as a *connector* more than a designer. I love bringing people together and have them cooperate with each other. To search for openings in the system.”

“Do I want to change the world? Not necessarily. It's just *common sense* to me. It seems logical to think about material origins, recyclability, product dismantling, sustainability. There is no other way. I'm not saying it on stage or in parliament, but in an (online) store. And I'm saying it with products and objects that people can take home. That they can hold in their hands. Perhaps my objects are *protest* objects, like a singer's *protest songs*?”

